

Царуващият аспект на зрелия живот, който виждаме в живота на Йосиф

Пасажи от Писанията: Бит. 41:39-44, 51-52; 45:5-8; 47:14-23; 50:15-21

- I. От гледна точка на духовното преживяване, Яков и Йосиф са една личност; Йосиф олицетворява царуващия аспект на зрелия Израил, конституирането на Христос в зрялата природа на Яков; като зрял светия, конституиран с Христос, Който е Съвършеният, Яков царуваше чрез Йосиф—Бит. 41:39-44; Евр. 6:1а; Гал. 6:8; 5:22-23:**
- А. Царуващият аспект, типизиран от Йосиф, е Христос, Който е конституиран в нашето същество—4:19.
- Б. Йосиф, „съновидецът“ (Бит. 37:19), сънува, че от Божия гледна точка, Божиите хора са житни снопи, пълни с живот, и небесни светила, пълни със светлина (стих. 5-11); двата съня на Йосиф (стих. 7, 9), които бяха от Бога, му разкриха Божия божествен поглед върху природата, позицията, функцията и целта на Божиите хора на земята:
1. Трябва да използваме „божествения телескоп“, за да видим през времето и да съзрем Новия Ерусалим, където има само снопи, пълни с живот, и звезди, пълни със светлина; затова царуващият аспект на зрелия живот никога не говори отрицателно за светиите и за църквата—вж. 38:27-30; Мт. 7:1-5; 1 Петр. 3:8-9.
  2. Сънищата на Йосиф контролираха неговия живот и ръководеха неговото поведение; той се държеше толкова превъзходно и чудесно, защото се ръководеше от видението, което беше видял в сънищата си (вж. Деян. 26:19); неговите братя дадоха воля на гнева си (Бит. 37:18-31) и се отдаваха на похотта си (38:15-18), но Йосиф покоряваше гнева си и побеждаваше похотта си (39:7-23), и се държеше като сноп, пълен с живот, и като небесна звезда, сияеща в тъмнината.
- В. Животът на Йосиф под небесното видение беше животът на небесното царство, описан в Матей 5—7; живеейки такъв живот, той беше напълно готов да царува като цар; съгласно конституцията на небесното царство, разкрита в тези глави на Матей, трябва да покоряваме гнева си и да побеждаваме похотта си (5:21-32).
- Г. Царуващият аспект на зрелия живот е живот, който винаги се наслаждава на присъствието на Господа (Деян. 7:9); където е Неговото присъствие, там е и властта, управителната сила (Бит. 39:2-5, 21-23):
1. Господ правеше Йосиф да преуспява в Неговото присъствие; докато Йосиф търпеше лошото отношение на другите, той се наслаждаваше на Господното преуспяване, което получаваше съгласно Господното всевластие.
  2. В присъствието на Господа Йосиф се радваше на Господното благословение, където и да се намираше; когато Йосиф се наслаждаваше на преуспяване, той и всички хора, свързани с него, получаваха благословение—стих. 4-5, 22-23.
- Д. Макар че сънищата на Йосиф все още не се бяха сбъднали, той имаше вярата и смелостта да изтълкува сънищата на своите двама другари в тъмницата (40:8); в крайна сметка Йосиф беше освободен от тъмницата по косвен път—чрез говоренето си с вярата и тълкуването на съня на виночерпеца (41:9-13)—и се възкачи на трона непосредствено чрез смелото си говорене при тълкуването на сънищата на фараона (стих. 14-46); той получи свободата и властта чрез говоренето си:
1. Веднъж Андрю Мъри казал следното: добрият служител на Словото трябва винаги да служи с нещо повече от това, което е преживял; това означава, че трябва да говорим повече съгласно видението, а не съгласно изпълнението на видението.

2. Дори нашето видение да не се е изпълнило, трябва да говорим за него на другите; ще дойде време, когато нашето видение ще се изпълни; в крайна сметка сънищата на Йосиф се изпълниха чрез неговото тълкуване на съня на виночерпеца.
  3. Трябва да говорим не според чувствата си, а според небесното видение; ние сме визионери, ясновидци, на Божията вечна икономика и затова трябва да говорим според абсолютната истина на Божията икономика—Деян. 26:16-19.
- Е. Ако изразяваме Христос чрез живота си, ще носим живот и смърт, където и да се намираме (2 Кор. 2:14-16); на виночерпеца, Йосиф донесе възстановяване, а на хлебаря—екзекуция (Бит. 41:12-13).
- Ж. Ако търсим Господа, Той ще ни хвърли в „тъмница“; без тъмницата не можем да се изкачим на престола; не бива да се отказваме от „тъмницата“; трябва да стоим в тъмницата, докато не завършим срока си и не получим венеца—Еф. 3:1; 4:1; Як. 1:12.

II. Като плодоносна вейка (Бит. 49:22), Йосиф типизира Христос като клона (Ис. 11:1-2) за разклоняването на Бога чрез Неговите вярващи като Негови клони (Йн. 15:1, 5); в Битие 49:22 изворът символизира Бога, източника на плодородието (Пс. 36:9; Ер. 2:13), а клончетата, които прехвърлят стената, означават, че Христовите вярващи, като Негови клони, Го разпространяват над всички ограничения, като Го величават във всякакви обстоятелства (Фил. 1:20; 4:22; Филим. 10):

- А. С получаването на слава и дарове при възцаряването си Йосиф типизира Христос, Който получи слава (Евр. 2:9) и дарове (Пс. 68:18; Деян. 2:33) във възнесението Си (Бит. 41:42):
1. Пръстенът, дрехите и златната огърлица олицетворяват даровете, които Христос получи във възнесението Си на небесата и предаде на църквата—42-ри стих:
    - а. Пръстенът-печат символизира Святия Дух като печат във и върху Христовите вярващи—Деян. 2:33; Еф. 1:13; 4:30; вж. Лк. 15:22.
    - б. Дрехите символизируют Христос като наша обективна праведност за нашето оправдание пред Бога (1 Кор. 1:30; вж. Пс. 45:9, 13; Лк. 15:22) и като наша субективна праведност, която изразяваме чрез живота си, за да получим правото да участваме в сватбата на Агнето (Фил. 3:9; Пс. 45:14; Откр. 19:7-9).
    - в. Златната огърлица символизира красотата на Святия Дух, която се дава за послушание и се изразява в покорство (вж. Деян. 5:32); вратът с огърлица символизира волята, която е победена и покорена, за да слуша Божията заповед (Бит. 41:42; вж. Пес. 1:10; Пр. 1:8-9).
  2. Съгласно последователността на духовните преживявания ние първо получаваме запечатването на Духа за спасение; след това получаваме дрехата на праведността и започваме да живеем Христос (Гал. 2:20; Фил. 1:20-21а); за да живеем Христос, нашата шия трябва да бъде окована, нашата воля трябва да бъде победена и покорена от Святия Дух.
- Б. След като Йосиф беше възкресен от тъмницата на смъртта и беше издигнат до позицията на възнесение, той се ожени за Асенета, която изобразява църквата взета от езическия свят по време на отхвърлянето на Христос от израилтяните (Бит. 41:45); Йосиф нарече първородния си син Манасия (което значи „забравяне“), а втория си син—Ефрем (което значи „двойно плодовит“); Йосиф заяви: „Бог ме направи да забравя всичките си мъки и целия си бащин дом“ и „Бог ме направи [двойно] плодовит в земята на страданието ми“ (стих. 51-52).

III. Летописът за живота на Йосиф е едно откровение за управлението на Духа, защото управлението на Духа е царуваният аспект на зрелия светия; управлението на Духа (живот на царуване в живота, намиращ се под ограничението и утеснението на божествено-

ния живот в реалността на Божието царство) е по-възвишено от всички останали аспекти на Духа—Римл. 5:17, 21; 14:17-18; вж. 2 Кор. 3:17-18; 2 Тим. 4:22; Откр. 4:1-3:

- А. Йосиф беше пълен с човешки чувства спрямо братята си, но той и неговите чувства стояха под управлението на Духа; той се отнасяше към братята си трезво, мъдро и с разбиране, като ги дисциплинираше според нуждите им, за да ги усъвършенства и да ги изгради, така че те да бъдат колективен народ, който да живее като Божие свидетелство на земята; животът, проявен в историята на Йосиф, е възкресеният живот, Божият живот—Бит. 42:9, 24; 43:30-31; 45:1-2, 24.
- Б. Животът на Йосиф под Божието ограничение, който беше една картина на човешкия живот на Христос, изявяваше зрелостта и съвършенството на божествения живот и доведе Божието царство—Йн. 5:19, 30б; 7:16, 18; 14:10; Мт. 8:9-10.
- В. В начина, по който Йосиф действаше спрямо братята си, виждаме, че той живееше спокоен, трезв и проницателен живот в любов към братята—самоотвержен живот като практикуването на живота на царството—Бит. 45:24; Мт. 16:24; 2 Лет. 1:10; Ис. 30:15а; Фил. 1:9; 1 Тим. 5:1-2; 1 Сол. 3:12; 4:9; 2 Сол. 1:3; Римл. 12:10; 1 Йн. 4:9; Евр. 13:1.
- Г. Най-силният човек е този, който има силата да не върши това, което е способен да извърши—това е истинското отричане от егото и истинското носене на кръста—Мт. 16:24; вж. 26:53; 2 Кор. 2:12-16.
- Д. Йосиф осъзна, че Бог беше Този, Който го беше изпратил в Египет; в Битие 50:20 той каза на братята си: „Вие наистина намислихте зло против мен, но Бог го намисли за добро“ (45:5, 7; 50:19-21; вж. 41:51-52); това е реалността на думите на Павел в Римляни 8:28-29; Йосиф приемаше като от Бога всичко, което неговите братя му бяха сторили, и утешаваше онези, които го бяха наскърбили (Бит. 45:5-8; 50:15-21); каква благодат и какъв превъзходен дух имаше той!

IV. Понеже Йосиф страдаше и се отричаше от себе си, той придоби богатството на животоснабдяването (Химн №635); за да получават от него храна като праобраз на Христос, хората трябваше да плащат с четири вида неща: с парите си, с добитъка си, със земята си и със себе си—47:14-23; вж. Откр. 3:18:

- А. Парите символизират удобството, добитъкът символизира средствата за живеене, а земята символизира ресурсите; ако искаме да получаваме животоснабдяване от Господа, Раздавача, трябва да Му даваме удобството си, средствата си за живеене и ресурсите си; колкото повече Му даваме, толкова повече животоснабдяване ще получаваме от Него.
- Б. В крайна сметка, за да получим най-добрия дял от Господа, състоящ се от храна за насищане и семе за произвеждане на нещо за другите (Бит. 47:23), трябва да предадем себе си, всичките части на съществуването си, на Него (Лев. 1:4).
- В. Когато платим най-високата цена, предавайки всички части на съществуването си на Него, ние се наслаждаваме на най-добрия дял от наслаждението на Христос.

V. Вселенското благословение на Йосиф получава своята завършеност в Новия Ерусалим в новото небе и новата земя, в които всичко ще бъде ново като благословение за Христос и Неговите вярващи—Бит. 49:25-26; Втзк. 33:13-16; Откр. 21:5:

- А. Преобразяването е метаболитната промяна с новостта на божествения живот, зрелостта е изпълването с новостта на божествения живот, който ни променя, а благословието е преливането на живота; краят на живота на Яков с Йосиф беше живот на благословение и представляваше зенитът на неговото сияние—Пр. 4:18; Евр. 11:21; Бит. 47:7; 48:15-16.
- Б. Само Бог е нов; всичко, което е отделено от Бога, е старо, а всичко, което се връща при Бога, е ново (2 Кор. 5:17); да се обновяваме, означава да се връщаме при Бога и в нас да се

влага нещо от Бога, за да се слеем с Него и да станем едно с Него за живота на Тялото(4:16; Римл. 12:1-2).

- В. Тайната за получаването на Бога като наше благословение на новостта е да принасяме всичко на Бога и да Му позволяваме да навлиза във всичко; вселенското благословение на Йосиф означава, че благословието е навсякъде; нашите хваления превръщат в благословение всичко, свързано с проклятието от падението—Еф. 5:20; 1 Сол. 5:16-18.